

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.824 van 24 mei 2016
in de zaak A. 214.147/XIV-36.042**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johannes Baelde
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Werfstraat 91
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 130.666 van 30 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.945 van 4 december 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Beatrice Waerenburgh, *die loco* advocaat Johannes Baelde verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is België binnengekomen op 25 oktober 2010 en heeft op 29 oktober 2010 een asielaanvraag ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 7 maart 2013 geweigerd verzoeker te erkennen als vluchteling doch heeft hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3.2. Met een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 31 maart 2014 wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1.000 euro wegens “wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie” waarvan het doel “een grootschalige internationale mensensmokkel” was.

3.3. Op 2 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de op 7 maart 2013 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 juli 2014. Met een arrest van 30 september 2014 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekerwerpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 49/2, § 5, 55/4 en 57/6, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van het “algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken wanneer de vreemdeling na de toekenning van die status een “ernstig misdrijf” heeft begaan in de zin van artikel 55/4 van die wet, doch dat de verwijzing naar zijn correctionele veroordeling wegens “feiten van mensensmokkel” de intrekkingbeslissing niet kan schragen.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot artikel 55/4 van de vreemdelingenwet heeft geleid, wordt voor de invulling van het

begrip “ernstig misdrijf” verwezen naar de punten 155 tot 158 van de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de afdoende ernst, het grote belang van individuele omstandigheden en factoren, het belang van de verzachtende omstandigheden en de effectieve concrete bestraffing niet kunnen worden miskend en telkens individueel moeten worden nagezien bij een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Ingevolge het bepaalde in artikel 57/6, *in fine*, van de vreemdelingenwet is ook een individuele motivering vereist.

Verzoeker zet uiteen dat aan die voorwaarden niet is voldaan nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperkt tot het correctionele vonnis van 31 maart 2014 en enkel tot de negatieve elementen daaruit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat verzoeker “hand- en spandiensten leverde aan de mensensmokkelbende” en dat de Raad, wat betreft de in het beroep tot nietigverklaring aangevoerde “verzachtende omstandigheden”, gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de bepaling van de strafmaat in het correctionele vonnis. Verzoeker werd echter vrijgesproken voor alle tenlasteleggingen van mensensmokkel en hij heeft zich niet beroepen op “verzachtende omstandigheden” in de zin van de strafwet doch op “individuele omstandigheden” in de zin van de vreemdelingenwet en die hadden moeten worden betrokken bij de beoordeling van de bestreden intrekking. Verzoeker werd enkel veroordeeld voor de geherkwalificeerde tenlastelegging van deelname aan een criminele organisatie, “ook al had hij niet de bedoeling een misdrijf te plegen in het raam van die organisatie of daaraan deel te nemen op één van de wijzen bedoeld in art. 66 en volgende van het strafwetboek”, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gewijsde van dat vonnis heeft geschonden door te oordelen dat “het duidelijk is dat verzoeker wél daadwerkelijk actief heeft bijgedragen aan de smokkel door het leveren van hand- en spandiensten”. De aanvankelijk bestreden beslissing, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat ook uit van foutieve en veel zwaardere feiten door te stellen dat verzoeker “werd veroordeeld om feiten van mensensmokkel”. Zonder de individuele omstandigheden te

beoordelen, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker onbetwistbaar een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Wat zijn in rekening te brengen individuele omstandigheden betreft, vervolgt verzoeker dat hij niet in voorlopige hechtenis werd genomen, niet onmiddellijk werd aangehouden op de zitting van de correctionele rechtbank en niet naar de gevangenis moest, doch dat hij omwille van zijn blanco strafblad en vaste tewerkstelling onmiddellijk werd toegelaten tot de gunst van het elektronisch toezicht. Verzoeker heeft met vrucht Nederlandse les, computerles en lessen maatschappelijke integratie gevolgd. Hij heeft gewerkt als afwasser en sedert 1 juli 2014 werkt hij als voltijds arbeider in een woonzorgcentrum. Verzoekers werkgever, verhuurder en kennissen hebben enkel positieve commentaar over hem. Volgens verzoeker werd al deze positieve informatie ten onrechte niet in overweging genomen in het bestreden arrest door ze af te wijzen als “verzachtende omstandigheden”. Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 57/6 en 55/4 van de vreemdelingenwet hadden ze wel in de beoordeling moeten worden betrokken en is er zeker niet “onbetwistbaar” sprake van een ernstig misdrijf.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat het zoeken naar eventuele tenlasteleggingen van mensensmokkel in het motiverend gedeelte van het correctioneel vonnis geen afbreuk doet aan de vrijspraak voor mensensmokkel in dat vonnis. Het kan dus niet gaan om een “bewezen ernstig misdrijf waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt” in de zin van artikel 55/4, c), van de vreemdelingenwet.

Anders dan de verwerende partij voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker geen rekening gehouden met de door hem aangevoerde individuele omstandigheden. Die omstandigheden worden wel vermeld in het bestreden arrest doch verkeerdelijk buiten beschouwing gelaten als vermeende verzachtende omstandigheden in de zin van het strafwetboek. Uit de daarop volgende zinsnede in het bestreden arrest blijkt ook dat enkel wordt

gefocusd op negatieve elementen, zonder enig positief element in rekening te brengen.

Beoordeling

6. Verzoekers kritiek tegen de vaststellingen of motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geen betrekking op het bestreden arrest en kan derhalve niet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker licht in het middel niet toe op welke wijze hij artikel 49/2, § 5, van de vreemdelingenwet geschonden acht. In ieder geval heeft verzoekers kritiek in het middel geen betrekking op de motieven van het in het bestreden arrest gegeven “advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet zelf in de beoordeling van de feiten te treden en derhalve niet na te gaan of er al dan niet sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Hij vermag desgevraagd wel te onderzoeken of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling dat het om een ernstig misdrijf gaat niet de artikelen 57/6, eerste lid, 6°, en 55/4, c), van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Naar luid van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekken ten aanzien van de

vreemdeling die op grond van artikel 55/4 van die wet had moeten worden uitgesloten. Die beslissing moet met redenen worden omkleed “met vermelding van de omstandigheden van de zaak”. Op zijn beurt bepaalt artikel 55/4, c), van dezelfde wet dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een “ernstig misdrijf” heeft gepleegd.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guides des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, de daardoor veroorzaakte schade, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet rekening worden gehouden met alle pertinente factoren, inbegrepen de eventuele verzachtende maar ook verzwarende omstandigheden zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan. (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2578/001, 109)

8. In het bestreden arrest wordt overwogen dat verzoeker met een vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 31 maart 2014 werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden “en dit om feiten

van mensensmokkel”. Volgens het bestreden arrest blijkt uit dat vonnis “dat verzoeker hand- en spandiensten leverde aan de mensensmokkelbende door tickets van de Franse Spoorwegen te kopen voor het smokkelen van personen en het vergaren van sleutels voor één van de leiders van de bende”, dat verzoeker “daarbij op de hoogte [zou] zijn geweest van de activiteiten van de bende en daarover met de leiders telefonisch [zou] hebben gecommuniceerd in een codetaal”, dat verzoeker blijkens de afgeluisterde gesprekken “actief betrokken was bij mensensmokkel als lid van een criminele organisatie, evenwel zonder beslissingsbevoegdheid” en dat hij daardoor werd veroordeeld wegens het “wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie [...] ook al had hij niet de bedoeling een misdrijf te plegen in het raam van die organisatie of daaraan deel te nemen op één van de wijzen bedoeld in artikel 66 en volgende van het strafwetboek”. Dit laatste element doet volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “geen afbreuk aan de vaststelling dat de reglementaire handelingen waarvan sprake (het kopen van treintickets en het vergaren van sleutels) bewust door verzoeker werden gesteld teneinde de mensenhandel te faciliteren” vermits uit het vonnis blijkt dat verzoeker wist dat de vijfde beklaagde, voor wie hij een inbussleutel zocht, een mensensmokkelaar is, hij op de hoogte is van de codetaal en hij minstens in één gesprek spreekt in codetaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt “wat betreft de verzachtende omstandigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift naar voren brengt, [...] dat de Raad gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis”. Hij besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “op basis van het vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader terecht [kon] vaststellen dat verzoeker zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een ‘ernstig’ misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet”.

In het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 31 maart 2014, dat kracht van gewijsde heeft, wordt overwogen dat het blijkens de

vaststellingen in het strafdossier te dezen duidelijk een criminele organisatie betreft. Tussen de verschillende leden bestond een uitgebreide taakverdeling, waarbij enkele leden de transporten organiseerden en de buitenlandse contacten hadden met de familieleden van de gesmokkelden en/of de financiële kanten van de smokkelactiviteiten regelden, terwijl anderen instonden voor de aanlevering van illegalen of het wegbrengen of onder zich houden van de illegalen, waarbij bepaalde personen de illegalen in vrachtwagens verstopten, terwijl anderen hun bijdragen beperkten tot hand- en spandiensten zoals zoeken naar een inbussleutel, ophalen in een station, treintickets kopen of iemand op de trein zetten.

Verzoeker wordt in dat vonnis vrijgesproken voor de tenlasteleggingen van mensensmokkel. Wat de deelname aan een criminele organisatie betreft, wordt overwogen dat verzoeker in beeld kwam met betrekking tot het zoeken van een inbussleutel voor vijfde beklaagde, dat hij blijkens de telefoontap ook werd gebeld door vijfde beklaagde in verband met de aankoop van treintickets voor Saint-Omer, dat hij ervan op de hoogte is dat vijfde beklaagde een mensensmokkelaar is, dat verzoeker ook op de hoogte is van de codetaal en minstens in één gesprek de codetaal spreekt. Volgens de rechtbank “[blijkt] uit de afgeluisterde gesprekken [...] wel degelijk dat hij ook betrokken is bij mensensmokkel” maar dient hij “op basis van het strafdossier [...] eerder beschouwd te worden als een gewoon lid van de organisatie, dan als een lid met beslissingsbevoegdheid”, waarna een herkwalificatie van de tenlastelegging in die zin volgt. Wat betreft de straftoemeting, stelt de rechtbank “bij het bepalen van de strafmaat rekening [te] houden met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd, ieders aandeel, persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden” en “met ieders positie binnen de criminele organisatie”. Voor een aantal beklaagden waaronder verzoeker acht de rechtbank “volgende effectieve straffen gepast, gelet op hun aandeel en de ernst van de feiten” en acht zij “alleen effectieve straffen en boeten [...] gepast, gelet op de aard en de ernst van de feiten en gelet op hun persoonlijkheid en de bescherming van de maatschappij”. Hierna wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden en tot een geldboete van duizend euro.

Anders dan verzoeker insinueert, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat verzoeker is veroordeeld voor mensensmokkel, maar wel dat het gaat “om feiten van mensensmokkel” en dat hij “hand- en spandiensten leverde aan de mensensmokkelbende”. Deze vaststellingen sporen met de overwegingen in het correctionele vonnis van 31 maart 2014 dat verzoeker “betrokken is bij mensensmokkel” maar dat hij “op basis van het strafdossier [...] eerder [dient] beschouwd te worden als een gewoon lid van de organisatie, dan als een lid met beslissingsbevoegdheid”. De verwijzing in het bestreden arrest naar het aankopen van tickets voor de Franse spoorwegen voor het smokkelen van personen en het vergaren van sleutels voor iemand van de bende, stemt ook overeen met de vaststellingen in het correctionele vonnis. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij, weliswaar als gewoon lid, werd veroordeeld wegens het “wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie” waarvan het doel “een grootschalige internationale mensensmokkel” was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het gewijsde van het voornoemde vonnis aldus niet geschonden.

9. Wat de door verzoeker aangevoerde individuele omstandigheden betreft, is in het bestreden arrest enkel de veroordeling in aanmerking genomen voor de geherkwalificeerde tenlastelegging F als gewoon lid van een criminele organisatie. Er is dus rekening gehouden met verzoekers vrijspraak voor de tenlasteleggingen van mensensmokkel. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de correctionele veroordeling in feite uitgaat van foutieve feiten en veronderstellingen, mist wat dat betreft feitelijke grondslag.

Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn aandeel in de feiten “uitermate beperkt” genoemd, verwezen naar het feit dat hij nooit effectief werd opgesloten, geen afzonderlijk misdrijf heeft begaan en voordien een blanco strafblad had, en gewezen op zijn succesvolle inspanningen om zich professioneel en maatschappelijk te integreren. Zoals uit de motivering van de straftoemeting in het correctionele vonnis van 31 maart 2014 blijkt, is bij

het bepalen van de strafmaat rekening gehouden met de positie van de verschillende beklaagden binnen de criminele organisatie, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin ze werden gepleegd, ieders aandeel, persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden. De door verzoeker aangevoerde elementen zijn dus in rekening gebracht, en hebben de rechtbank er desalniettemin toe gebracht te besluiten dat ook voor verzoeker “alleen effectieve straffen en boeten zijn gepast, gelet op de aard en de ernst van de feiten en gelet op hun persoonlijkheid” en hem een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1.000 euro op te leggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan derhalve wat de door verzoeker ingeroepen omstandigheden betreft verwijzen naar het voormeld correctioneel vonnis. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door verzoekers algemene kritiek dat het in het correctionele vonnis gaat om “verzachtende” omstandigheden terwijl het bij de beoordeling op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou moeten gaan om “individuele omstandigheden”: in dat artikel 57/6 is slechts sprake van “de omstandigheden van de zaak” en het gaat om dezelfde feiten als in het correctionele vonnis, waarbij bovendien moet worden opgemerkt dat ook in dat vonnis wordt verwezen naar onder meer “de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd” en niet naar “verzachtende omstandigheden” als dusdanig. Verzoeker somt thans een aantal feitelijke elementen op waarbij hij niet aangeeft welke feiten volgens hem niet aan de strafrechter werden voorgelegd doch wel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden aangevoerd en die dus ten onrechte niet zouden zijn in aanmerking genomen in het bestreden arrest.

Dat verzoeker achteraf, met ingang van 1 juli 2014, een voltijdse baan in een woonzorgcentrum zou hebben gevonden, houdt alleszins geen verband met de vraag of het, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, al dan niet om een ernstig misdrijf gaat op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus kan worden ingetrokken. Het feit dat verzoeker na zijn veroordeling enkel onder elektronisch toezicht werd geplaatst, betreft slechts de strafuitvoering en doet geen afbreuk aan zijn veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1.000 euro. Door op grond van deze veroordeling

en rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, te besluiten tot een ernstig misdrijf en tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 57/6, eerste lid, 6°, of artikel 55/4 van de vreemdelingenwet niet geschonden.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en vormen derhalve een gemis aan motivering.

Verzoeker houdt in wezen voor dat de motivering van het bestreden arrest in strijd zou zijn met de artikelen 57/6, 6°, en 55/4 van de vreemdelingenwet. Daarmee toont hij echter geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan. Uit hetgeen hoger is uiteengezet blijkt dat de verwijzing naar de motieven van het correctionele vonnis van 31 maart 2014 volstaat wat betreft de in aanmerking te nemen “omstandigheden van de zaak” bij de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

11. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, eerste lid, 48/5, § 3, en 49/2, § 5, van de vreemdelingenwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem op 7 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omdat met verzoekers afkomst, positie en situatie “het tekort aan bescherming en aan reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht” en dat amper een jaar later in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker omwille van zijn beperkte betrokkenheid bij een criminele organisatie “over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt”, terwijl de gevarensituatie in de betrokken regio nog verslechterd is. Dit is manifest onredelijk.

Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties van augustus 2013 en naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van december 2013 volgens hetwelk het onverantwoord is iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij geen sociaal netwerk heeft. De bewijslast voor het aantonen van een intern vluchtalternatief ligt volgens de voornoemde richtlijnen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoeker is het bestreden arrest in strijd met die richtlijnen door te oordelen dat, in zoverre verzoeker aanvoert geen familie te hebben in Jalalabad, er geen aanwijzingen zijn dat hij als meerderjarige gezonde man die meerdere talen spreekt bij hervestiging in Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden in die mate dat zij een schending van artikel 3 van het EVRM zouden uitmaken. Verzoeker vindt de motivering van het bestreden arrest ook onbegrijpelijk omdat

dit zou impliceren dat de subsidiaire beschermingsstatus hem niet had mogen worden toegekend op 7 maart 2013 vermits zijn profiel op die datum hetzelfde was als heden.

Tot slot laat verzoeker gelden dat Afghanen uit de provincie Laghman, ook gezonde jonge mannen, heden nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus krijgen “wegens het tekort aan bescherming en reëel binnenlands vluchtalternatief, rekening houdend met de actuele situatie in de regio”. Hij legt een beslissing van de commissaris-generaal van 30 april 2014 voor die hij reeds aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft voorgelegd.

13. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat er geen vermoeden van intern vestigingsalternatief kan worden aangenomen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgaat aan de bewijslast in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder valt de motivering van het bestreden arrest niet te rijmen met eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin uitdrukkelijk wordt benadrukt dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties het best is geplaatst om de gevaarsituatie te beoordelen. Verzoeker vindt het onbegrijpelijk dat het bestreden arrest in strijd met de richtlijnen van dat Commissariaat stelt dat het voor verzoeker als jonge man wel niet zo gevaarlijk zal zijn in Jalalabad.

Beoordeling

14. Verzoekers kritiek is gericht tegen de overwegingen in punt 2.3.3. van het bestreden arrest “betreffende het advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM”.

Artikel 49/2, § 5, van de vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen, voorzag dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer de

subsidiare beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet, “in zijn beslissing een advies [verstrekt] over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden”.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiare beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiare beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet vermocht uit te spreken over het met toepassing van artikel 49/2, § 5, van de vreemdelingenwet gegeven advies. Ook bij een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest wat de beoordeling van dat advies betreft, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel kunnen vaststellen dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van een middel dat is gericht tegen het meergenoemde advies. Verzoeker kan dus ook na een gebeurlijke cassatie geen hervorming verkrijgen van het in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen advies betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

15. Het tweede middel is niet-ontvankelijk en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques